gaar med et uafbrudt og anstrængende Arbejde.

Og hvorfor maa hun arbejde saa anstrængende? Fordi Arbejdsgiveren ikke vil give sine Konkurrenter Indtægter. Og Reservesyersker — der vistnok desværre altid kan faas — antager han ikke.

Nu kan der spørges: Hvorfor vil Syersken gaa ind herpaa? Heri ligger netop Hovedsagen. Saa sørgeligt det end er: hun bliver nødt dertil. Thi dersom hun vil knurre eller beklage sig over Træthed, vil hun kunne risikere sin Stilling. Og paa den er der ofret baade Tid og Kræfter, og ofte har hun intet Hjem at støtte sig til, men maa stole paa sig selv alene.

Hertil kommer, at Lønnen er overordenlig ringe. Den begynder med 50 Øre — *halvtreds Øre* — om Dagen. Og der hører meget til, at en Syerske skal kunne komme op paa 150 Øre daglig. Heraf skal alle Livets Fornødenheder bestrides. Hvorledes den elendige Betaling skal slaa til til Livets Ophold og endda give et lille Overskud til Fornøjelse og aandelig Adspredelse — det er et Regnestykke, som jeg ikke kan faa til at stemme.

Det ligger nu nær at spørge, om der ikke kan gøres noget for de ubemidlede Syersker. Kan Syerskerne ikke danne en Forening med det Formaal at støtte hinanden i Livets Kamp mod Arbejdsgivernes Herredømme?"

Rigtignok svarer Redaktionen, at den har konfereret med Arbejdsgiverne og erfaret, at de Kvinder, der erholdt denne lave Løn, var de unge Syersker, der var Elever og altsaa snarere gjorde Ulejlighed end Gavn.

Det kan vel nok indrømmes, at mange unge Piger uden nogen Sinde at have lært noget paatager sig Syning, men hvis Arbejdsgiverne ikke stod sig ved at have dem i Arbejde, beholdt de dem sikkert ikke. Sagen er, at Masser af Borgerstandsklassen, som har Raad til at holde deres Børn hjemme, lader dem sy for denne usle Løn, som de saa lader de unge Piger beholde til Lommepenge. De tænker ikke paa, at den samme Løn netop derved trykkes ned for de stakkels unge Piger, der skal leve deraf, og altsaa bogstavelig maa sulte, hvis de vil leve hæderlig.

Det er derfor ganske rigtigt, at Syerskerne maa danne en Fagforening for ikke alene at hæve Lønnen, men ogsaa for at klare *Lærlingeforholdet.*

†

Hanne Larsen.

Det vil vistnok gøre Kvindeforeningernes Medlemmer ondt at høre, at Formanden for Maskinstrikkernes Fagforening den 10. Juli er afgaaet ved Døden, kun 24 Aar gammel. Vel havde hun ikke længe staaet som Formand i denne unge Forening, men hun var et meget lovende Emne. Hun erfarede hurtigt, hvad det vil sige at stille sig i Spidsen for en Fagforening, idet Fabriken afskedigede hende kort efter, at hun var bleven Formand.

Ung, som hun var, tabte hun dog ikke Modet, men blev kun derved mere ivrig og sikker i sin Sag. Hendes Fremtræden var net og beskeden, og de ældre Kvindesagsvenner havde glædet sig til i hende at faa en dygtig Arbejdsfælle.

Tivolis Abonnementsforhold.

I Nr. 27 af „Hvad vi vil" fandtes under Overskriften „Lidt for gammeldags" en Paatale af den urimelige og latterlige Fordring over for de Damer, der ønsker at blive Abonnenter i Tivoli, at denne Adgang kun kan erholdes paa en navngiven *Herres* Navn.

„Politiken" havde derefter i Stedet for at angive sin Kilde: Kvindebladet „Hvad vi vil" meddelt, at „Dansk Kvindesamfund" havde indgivet Andragende til Tivolis Direktion om at faa dette Forhold forandret.

Frøken Frederiksen sendte Dagen efter følgende Skrivelse til „Politiken", som den i samme Blad besvarer med nedenforstaaende Linier, hvor over den satte:

Ikke en Gang saa meget:

„Hr. Redaktør! Under Overskriften „Kvindesagens Fremme" meddeles det i Deres Fredagsnumer, at Dansk Kvindesamfund skulde have ansøgt Tivolis Direktion om en forandret Ordning af Abonnementet for Damer. De tillægger os herved en større Omhu for danske Kvinder, end vi har udvist og kunde udvise, eftersom Tivolis Abonnementsforhold er os lige saa ubekendte som ligegyldige.

Deres ærb.
Kirstine Frederiksen,
Formand i Dansk Kvindesamfund.

Frk. Kirstine Frederiksens overlegne Foragt for „Tivolis Abonnementsforhold" synes noget malplaceret

Ja, hvis „Dansk Kvindesamfund" endda havde betydningsfulde Bedrifter til Kvindesagens Fremme at pege hen paa Men, ærlig talt, „Dansk Kvindesamfund" foretager sig ikke saa store Sager, at det ikke meget vel kunde være bekendt at have interesseret sig for at faa Tivolis urimelige Bestemmelser om Dameabonnement forandrede. Det havde dog altid været noget. *Politik. Red.*

Vi vilde finde det heldigere, om „Politiken" i Fremtiden vilde opgive sin Kilde, „Hvad vi vil", naar den giver Meddelelser fra vort Blad, eller ogsaa sætte sig lidt mere ind i Kvindeforeningernes forskellige Virksomheder, den vilde da vidst, at „Hvad vi vil" ikke udgives af „Dansk Kvindesamfund", men af „Kvindelig Fremskridtsforening", og for os er intet Forhold ligegyldigt, hvor Kvinderne bliver vist Ringeagt eller hvor latterlige gammeldags Former fastholdes. „Hvad vi vil" vil atter og atter paatale sligt for saaledes at paavirke den offenlige Mening.

Vi unge Piger.

Fru Redaktør!

De bedes godhedsfuldt i Deres ærede Blad „Hvad vi vil" at give mig Plads for følgende Spørgsmaal.

I Numer 24 af „Hvad vi vil" skriver Katrine Pedersen under Overskriften „Hverdagstanker" blandt andet: Derfor Du unge Pige, lad mig sige det endnu en Gang: lær et bestemt Fag, hvorved Du kan skabe din egen Eksistens.

Der er hos mig, og ganske sikkert hos mange andre unge Piger, en virkelig Trang til en selvstændig Stilling og til at lære et bestemt Fag.

Jeg har hørt og set mange unge Piger lægge Sten paa Sten til en lykkelig, fri og selvstændig Stilling, men jeg har ogsaa set dem selv lige saa hurtigt rive dem ned igen, naar de mødte Hindringer enten hos deres Forældre, der saa gammeldags paa Kvindens Stilling, eller naar de forlovede sig og blev paavirket af deres Kæreste.

Naar de saa har følt sig skuffet, fordi de ikke selv forstod at overvinde Hindringerne, har de bagefter klaget over, at der ingen Gerning fandtes for dem, og det findes der dog sikkert for alle, der har Lyst til at tage en Gerning op med Liv og Sjæl.

Da jeg selv er ung, har Lyst, og jeg haaber ogsaa Ævner, til at optage Kampen for Livet paa et alvorligt Omraade, hvortil jeg regner at lære et bestemt Fag, ønsker jeg gerne lidt Oplysning om, hvilke Fag der egner sig bedst for unge Kvinder, da de unge Piger, der nu opdrages, ikke ret bliver oplyste herom. Med Agtelse

Thea.

„Alt, hvad et Menneske har Lyst til, har det ogsaa Evner til," sagde en Gang en af vore Pædagoger. Saa vidt vil vi imidlertid ikke gaa, men vi vil svare Thea, at de Evner og den Begavelse, hvormed en Kvinde fra Naturens Haand er udrustet, bør ogsaa komme til Anvendelse i Samfundet ved en passende Gerning; dog kan kun den paagældende unge Pige selv bedømme sine Kræfter. Blot vi bliver nyttige og dygtige i et bestemt Fag, Haandværker, Handlende, Lærer, Læge, Jurist, Præst, det er dog lige meget — er Evnerne der, passer det ogsaa. Selv om en ung Pige har Lyst til at være Sømand, maa hun kunne uddannes i Søvæsenet.

Er der endnu en hel Del Fordomme at overvinde, saa maa kun de unge Kvinder træde desto sikrere og bestemtere op og tiltvinge sig Uddannelse i det Fag, som de mener at kunne arbejde i og derved skaffe sig den økonomiske Uafhængighed, den er nødvendig til at indtage den sociale Ligestilling med Manden. *Redakt.*

Madame Blavatsky.

Baronesse Blavatsky, som fornylig døde i London, var Stifteren af det theosofiske Selskab, som dannedes i New-York 1875. Patonie Pierre har i „Le Droit de femmes" skrevet om denne mærkeligt begavede Kvinde, der forstod at samle saa mange Tilhængere om denne humane Religion, der egenlig er en Gengivelse af Buddhisternes Lære. Madame Blavatsky var Russerinde, men fik senere amerikansk Indfødsret. Hun var Barnebarn af Prinsesse Dolgorouski. Kun 17 Aar gammel, ægtede hun en 62aarig Mand, General Blavatski, Gouvernør over Erivan i Armenien.

Hun foretog mange Rejser, der er mærkværdige ved deres fabelagtige Æventyr. Hun rejste igennem Tyrkiet, Grækenland, og de forenede Stater. Hendes Tørst efter Kundskaber, hendes Iver efter Undersøgelser støttedes af en forunderlig Aandrighed og uindskrænket Tro. Hun studerede Rødhudernes og Negrenes hemmelighedsfulde Sekter. Helt uinteresseret ofrede hun en